Αθηναίοι και Γκραβαρίτες (Δημήτρης Νατσιός, δάσκαλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 15 Δεκεμβρίου, 2011

«Όσοι το χάλκεον χέρι
βαρύ του φόβου αισθάνονται
ζυγό, δουλείας ας έχωσι
θέλει αρετήν και τόλμην η ελευθερία»

Ανδρέας Κάλβος «εις Σάμον»

«Ένα νέο είδος ανθρώπου έχει αναδυθεί τον τελευταίο καιρό: ο μορφωμένος βάρβαρος-που έχει σπουδάσει είκοσι χρόνια, έχει αποκατασταθεί θαυμάσια επαγγελματικά, αλλά δεν έχειδιαβάσει τίποτα, δεν ξέρει ιστορία και αγνοεί οτιδήποτε βρίσκεται εκτός της ειδικότητάς του... Μερικοί τυχαίνει να είναι και δάσκαλοι. Δεν διαβάζουν τίποτε εκτός από τα βιβλία που πρέπει να διδάξουν (σ.σ. αμφίβολο κι αυτό). Δεν έχουν νιώσει ποτέ την απόλαυση της ανάγνωσης και δεν μπορούν να μεταγγίσουν ενθουσιασμό, για να μην πω αγάπη για το αντικείμενό τους».

(Το κείμενο είναι της Βρετανίδας Ντόρις Λέσινγκ και περιέχεται στο βιβλίο «ο Αντιχριστιανισμός», του Σωτήρη Γουνελά, εκδ. «Αρμός», σελ. 34-35).

Για να σωθεί η Ελλάδα σε τούτους τους καιρούς τους ύστατους, οφείλουμε, χρωστάμε όλοι μας, να αναλογισθούμε εκείνον τον χαριτωμένο αρχαίο λόγο: «πη παρέβην; τι δ’ έρεξα; τι μοι δέον ουκ ετελέσθη;». Ή να σοβαρετούμε επιτέλους και να ξεκινήσουμε την αυτομεμψία «μη τα αλλότρια αλλά τα οικεία πολυπραγμανώμεν κακά» ας μην ασχολούμαστε με τα ξένα σφάλματα, αλλά με τα δικά μας, μας κανοναρχεί ο ιερός Χρυσόστομος («εις ασάφειαν», ομιλ. Β’, ΕΠΕ 1,380).

Όλοι μας μυκτηρίζουμε και αναθεματίζουμε τον κομματικό συρφετό, τους χαμόσυρτους δημοπίθηκους που, «οικεία βουλήσει», μας τυραννούν. Όμως «άφετε τους νεκρούς...». Προπαντός εμείς οι δάσκαλοι, όλων των εκπαιδευτικών βαθμίδων, βαρυνόμαστε με πολλές αμαρτίες και αστοχίες.

Η μεταπολίτευση και κυρίως η φρικιαστική δεκαετία του ’80 στάθηκε η απαρχή της έκπτωσης του υψηλού αξιώματος του δασκάλου, του «ιερουργού της παιδείας», όπως ωραία τον ονομάζει ο Παλαμάς. Τι σημαίνει κατ’ αρχάς δάσκαλος. Βουτώ στο χρυσοφόρο πέλαγος της Ρωμηοσύνης και ανασύρω ένα πολύτιμο πετράδι. Του Μεγάλου Βασιλείου. Ο δάσκαλος πρέπει να είναι «αρχέτυπον βίου, νόμος έμψυχος και κανών αρετής». Ας αναλογιστούμε όλοι, οι διάκονοι της Παιδείας, ποιά από τις τρεις αυτές προϋποθέσεις τηρούμε; Αδαμάντινη βάση της παιδαγωγικής του Γένους μας ήταν το να διδάσκει κανείς «έργω και λόγω και ουχί μόνον λόγω».

Μας κατέφθασαν όμως από το πνευματικό οστεοφυλάκιο της Δύσης οι καταστρεπτικοί «μονοφυσιτισμοί», αποσυνδέθηκε η πράξη από την θεωρία, το ευαγγελικό «ο ποιήσας και διδάξας» μπαζώθηκε από τους δόλιους ψευτοανθρωπισμούς. Και μπήκαν μες στις τάξεις άνθρωποι μέτριοι, ανονήρευτοι. Έγινε του συρμού η τιποτοκρατία, η προχειρότητα, η λεγόμενη πολιτική της ήσσονος προσπάθειας. Από τις σχολές παραγωγής εκπαιδευτικών έβγαιναν (και βγαίνουν) σωρηδόν ημιμαθείς, φιλόϋλοι και φυγόπονοι εκπαιδευτικοί, ανίδεοι για το τεράστιο και κρίσιμο έργο που καλούνται να βαστάξουν. Ο εύκολος, άκοπος και ανέλεγκτος διορισμός επιδείνωσε την κατάσταση. (Τώρα βέβαια τα πράγματα άλλαξαν. Η ευκολοδιοριστία και το ρουσφέτι φαίνεται ότι τέλειωσαν. Τα παιδιά λιώνουν στα θρανία για μεταπτυχιακά, διδακτορικά και λοιπά χαρτιά. Έλεγε ο Άγγλος ιστορικός Τόουμπι: «Αν θέλεις να καταστρέψεις ένα έθνος, να επιμηκύνεις τα παραγωγικά χρόνια της νεολαίας του πίσω από τα θρανία». Είναι βαθύς ο λόγος...).

Πριν φτάσουμε όμως στον εκπαιδευτικό της τάξης, προηγήθηκε το έγκλημα που λέγεται άλωση των σχολών από τους λυσσαλέους υπηρέτες του πνευματικού υποσιτισμού: τους εθνομηδενιστές και τους βλάσφημους εκκλησιομάχους. Έτσι φτάσαμε στους μορφωμένους βάρβαρους που «την ελευτεριά τους, την ζωντανάδα τους, τη θέλησή τους, τις έχουν πλακώσει ανωφέλωτα βάρη, που τους εζάρωσαν το

νου και τους εμίκραιναν την ψυχή, (σ.σ. πράγμα που αντανακλά και στην ψυχή των μαθητών τους), γεμίζοντάς την με μιαν αρρωστιάρικη ανησυχία για το πώς θα βγάλουν το ψωμί τους μονάχα», γράφει ο Ίων Δραγούμης στο «όσοι ζωντανοί» (σελ. 153, εκδ. «Δωδώνη»).

Αλλά και όσοι, πολλοί που είχαν μεράκι και ζήλο και έβλεπαν το κατρακύλισμα στου κακού τη σκάλα, αφοπλίστηκαν, ξεθώριασε μέσα τους ο ζήλος, «χωρίς περίσκεψιν, χωρίς λύπην, χωρίς αιδώ», κλείστηκαν μες στα τείχη της μετριοκρατίας, συστηματοποιήθηκαν. Γράφει πάλι ο Ίων στο προαναφερόμενο βιβλίο μιαν ιστοριούλα για το ίδιο θέμα. Και όλα λέγονται σε μια εποχή περίπου όμοια με την «σημερινή πανάθλια πραγματικότητα και την πολιτική κατάντια του έθνους». Λέει, λοιπόν, για τους γραμματιζούμενους εκείνης της εποχής που, όταν είδαν πως ο αρχαίος Ελληνισμός είχε πέραση στην Ευρώπη, ρίχτηκαν στην αρχαιομανία, αφήνοντας απότιστο «το ολόδροσο δέντρο της φυλής μας», όπως θα μας έλεγε ο Κόντογλου. (Έτσι γίναμε γραικύλοι. Πιάσαμε τις χλαμύδες και αφήσαμε το «άνω σχώμεν τας καρδίας»). «Μια φορά ένας κουλός χωριάτης έφυγε από τα Γκράβαρα και πήρε την τύχη του στην Αθήνα ζητιανεύοντας. Συγκινούσε τους Αθηναίους η καλοσύνη του και του έδιναν οι σπλαχνικοί πεντάρες. Άμα γύρισε στο χωριό του, γέρος πια και με κομπόδεμα, και τους διηγήθηκε πώς επλούτισε, ζήλεψαν οι χωριανοί και τους είδες όλους τότε να καιν τα χέρια τους, να παραμορφώνουν τα κορμιά τους, να γίνονται κουλοί, κουτσοί, στραβοί και μουγγοί και να ζητιανεύουν στην Αθήνα. Ως που τους κατάλαβαν οι Αθηναίοι και τους έδιωξαν όλους τους Γκραβαρίτες από την Αθήνα με τις κλοτσιές».

(Μία διδασκαλική παρένθεση-επεξήγηση. Τι να κάνουμε; Δεν μπορούμε να αποφύγουμε τον διδακτισμό. Τα Γκράβαρα ή Κράβαρα, ήταν περιφέρεια της Ναυπακτίας αποτελούμενη από δέκα χωριά. Τα χρόνια εκείνα οι κάτοικοι των χωριών αυτών επιδίδονταν συστηματικά στην επαιτεία, σ’ όλη την Ελλάδα. Για να προκαλούν τον οίκτο και την λύπηση, στρέβλωναν μέλη του σώματός τους, γι’ αυτό και η προσωνυμία Γκραβαρίτης έγινε συνώνυμο του ζητιάνος. Αυτό το απέδωσε αριστοτεχνικά ο Α.Καρκαβίτσας στον περίφημο «Ζητιάνο» του).

Διαβάζοντας την ιστορία του Δραγούμη, δεν αποφεύγω τον πειρασμό, να βάλω στη θέση των Κραβαριτών, εμάς τους ευρωλιγούρηδες και αντί των Αθηναίων τους «Ευρωπαίγους» του Μακρυγιάννη. Γίναμε τυφλοί, κουλοί, στρεβλωμένοι και... πολυπολιτισμένοι, απεκδυθήκαμε, ως ξεραμένο φιδόδερμα, το ρωμαϊικο ήθος, την ελληνική περπατησιά μας και σπεύσαμε, ως χάσκακες, στην Αθήνα-Ευρώπη «στην πόλη της δουλοπαροικίας, και των πλουτοκρατών» και δεν μείναμε «εις την έντιμον πενίαν μας διά να μας βοηθεί και ο Θεός» όπως θα μας έλεγε ταπεινά ο μεγάλος Σκιαθίτης. Και τώρα μας διώχνουν με τις κλοτσιές. Η ευρωπαϊκή μας περιπέτεια και η συνακόλουθη ασώτευση συνδυασμένη με την κομματική ολιγόνοια και τζογομαφιόζικη τακτική μας έφεραν στην κλωτσηδόν εκδίωξη από την ευρωπαϊκή

οικογένεια. (Οικογένεια. Μαγαρίζουν και «ιερές» λέξεις οι αθεόφοβοι. Άκου «ευρωπαϊκή οικογένεια»).

Τέλος πάντων. Ο λόγος ξεστράτισε. Το θέμα μου ήταν οι ιερουργοί (ή ανασιουργοί;) της Παιδείας. Θα επανέλθω σε επόμενο άρθρο, στηλιτεύοντας, αναξέοντας τα οικεία κακά, αυτομαστιγόμενος. Γράφω και δεν λησμονώ ποτέ τον λόγο του Μακρυγιάννη: «Κι ας με συγχωρέσουνε κι εκείνοι όπου τους λέγω τα κουσούρια τους. Έχουν κι αυτείνοι το δικαίωμα να ειπούνε τα δικά μου, ό,τι έκαμα. Κι όταν λέγονται τα λάθη μας, τότε κάνουν λιγότερα οι μεταγενέστεροι και γινόμαστε κι εμείς Έθνος». Αυτή η λέξη «οι μεταγενέστεροι» του αειστένακτου, για το καλό της πίστης και της πατρίδος, Μακρυγιάννη, πρέπει να μας συγκλονίζει. Και δεν χρειάζεται απόγνωση. «Ποτέ δεν είναι νωρίς» έλεγε ο Τσαρούχης. «Την Ελλάδα από το αυτί θα την πιάσουμε και θα την σώσουμε θέλει δε θέλει» (Πλαστήρας).

(Πηγή: antibaro.gr)